

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 7ης Αυγούστου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Διανοητική και βιομηχανική ιδιοκτησία – Οδηγία 2004/48/ΕΚ – Άρθρο 4 – Ενεργητική νομιμοποίηση οργανισμού συλλογικής εκπροσώπησης δικαιούχων σημάτων – Οδηγία 2000/31/ΕΚ – Άρθρα 12 έως 14 – Ευθύνη παρόχου υπηρεσιών εκμίσθωσης και καταχώρισης διευθύνσεων IP που καθιστούν δυνατή την ανώνυμη χρήση ονομάτων τομέα και ιστοτόπων»

Στην υπόθεση C-521/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Tallinna Ringkonnakohtus (εφετείο του Ταλίν, Εσθονία) με απόφαση της 28ης Αυγούστου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Σεπτεμβρίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A.

κατά

Deepak Mehta,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský (εισηγητή), M. Safjan, D. Šváby και M. Βηλαρά, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- ο Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A., εκπροσωπούμενος από την K. Turk, vandeadvokaat, και την M. Pild, advokaat,
- η Εσθονική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την N. Grünberg,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και P. Huurnink, καθώς και από τον J. Langer,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον F. Wilman και την E. Randvere,

* Γλώσσα διαδικασίας: η εσθονική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας (ΕΕ 2004, L 157, σ. 45, και διορθωτικά ΕΕ 2004, L 195, σ. 16, και ΕΕ 2007, L 204, σ. 27), καθώς και των άρθρων 12 έως 14 της οδηγίας 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο») (ΕΕ 2000, L 178, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A. (στο εξής: SNB-REACT) και του Deepak Mehta με αντικείμενο την ευθύνη του τελευταίου λόγω της προσβολής των δικαιωμάτων δέκα δικαιούχων σημάτων.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2000/31

- 3 Η αιτιολογική σκέψη 42 της οδηγίας 2000/31 αναφέρει τα εξής:

«Οι εξαιρέσεις από την ευθύνη που προβλέπονται στην παρούσα οδηγία καλύπτουν μόνο τις περιπτώσεις στις οποίες οι δραστηριότητες του φορέα παροχής υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας περιορίζονται στην τεχνική διαδικασία χειρισμού και παροχής πρόσβασης σε δίκτυο επικοινωνίας διά του οποίου μεταδίδονται ή στο οποίο τίθενται σε προσωρινή αποθήκευση πληροφορίες που έχουν δοθεί από τρίτους, με αποκλειστικό σκοπό να καταστεί πιο αποτελεσματική η μετάδοση. Οι δραστηριότητες αυτές έχουν εντελώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό χαρακτήρα, πράγμα που συνεπάγεται ότι ο φορέας παροχής υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας ούτε γνωρίζει ούτε ελέγχει τις πληροφορίες που μεταδίδει ή αποθηκεύει.»
- 4 Το κεφάλαιο II της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Αρχές», περιέχει μεταξύ άλλων το τμήμα 4, με τίτλο «Ευθύνη των μεσαζόντων παροχής υπηρεσιών», το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 12 έως 15 της οδηγίας.
- 5 Το άρθρο 12 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Απλή μετάδοση», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στη μετάδοση πληροφοριών που παρέχει ο αποδέκτης της υπηρεσίας σε ένα δίκτυο επικοινωνιών ή στην παροχή πρόσβασης στο δίκτυο επικοινωνιών, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής υπηρεσιών όσον αφορά τις μεταδιδόμενες πληροφορίες [...]

[...]

3. Το παρόν άρθρο δεν θίγει τη δυνατότητα δικαστικής ή διοικητικής αρχής, σύμφωνα με τα νομικά συστήματα των κρατών μελών, να απαιτούν από τον φορέα παροχής υπηρεσιών να προβεί στην παύση ή στην πρόληψη παράβασης.»

- 6 Το άρθρο 13 της οδηγίας 2000/31, με τίτλο «Αποθήκευση σε κρυφή μνήμη (Caching)», προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι, σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας, η οποία συνίσταται στη μετάδοση πληροφοριών που παρέχει ένας αποδέκτης υπηρεσίας σε ένα δίκτυο επικοινωνιών, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής της υπηρεσίας, όσον αφορά την αυτόματη, ενδιάμεση και προσωρινή αποθήκευση των πληροφοριών η οποία γίνεται με αποκλειστικό σκοπό να καταστεί αποτελεσματικότερη η μεταγενέστερη μετάδοση των πληροφοριών, μετά από αίτηση άλλων αποδεκτών της υπηρεσίας [...]

[...]

2. Το παρόν άρθρο δεν θίγει τη δυνατότητα δικαστικής ή διοικητικής αρχής, σύμφωνα με τα νομικά συστήματα των κρατών μελών, να απαιτήσει από τον φορέα παροχής υπηρεσιών να παύσει ή να προλάβει την παράβαση.»

- 7 Κατά το άρθρο 14 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Φιλοξενία»:

«1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι σε περίπτωση παροχής μιας υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας η οποία συνίσταται στην αποθήκευση πληροφοριών παρεχομένων από έναν αποδέκτη υπηρεσίας, δεν υφίσταται ευθύνη του φορέα παροχής της υπηρεσίας για τις πληροφορίες που αποθηκεύονται μετά από αίτηση αποδέκτη της υπηρεσίας [...]

[...]

3. Το παρόν άρθρο δεν θίγει τη δυνατότητα δικαστικής ή διοικητικής αρχής, σύμφωνα με τα νομικά συστήματα των κρατών μελών, να απαιτούν από τον φορέα παροχής υπηρεσιών να προβεί στην παύση ή στην πρόληψη παράβασης, ούτε θίγει τη δυνατότητα των κρατών μελών να θεσπίζουν διαδικασίες για την απόσυρση των πληροφοριών ή την απενεργοποίηση της πρόσβασης σε αυτές.»

Η οδηγία 2004/48

- 8 Η αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας 2004/48 αναφέρει τα εξής:

«Τα πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητούν την εφαρμογή των [προβλεπόμενων με την παρούσα οδηγία] μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης δεν θα πρέπει να είναι μόνο οι δικαιούχοι δικαιωμάτων, αλλά και πρόσωπα με άμεσο συμφέρον και ικανότητα διαδικού, εφόσον το επιτρέπει η εφαρμοστέα νομοθεσία και σύμφωνα με αυτήν, μεταξύ των οποίων μπορούν να περιλαμβάνονται οι επαγγελματικές οργανώσεις διαχείρισης των εν λόγω δικαιωμάτων ή προάσπισης των συλλογικών και ατομικών συμφερόντων τα οποία έχουν αναλάβει να προστατεύουν.»

- 9 Στο κεφάλαιο I της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής», περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων το άρθρο 2 της οδηγίας, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», του οποίου η παράγραφος 1 προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των μέσων που προβλέπονται ή ενδέχεται να προβλεφθούν με την [ενωσιακή] ή την εθνική νομοθεσία, καθόσον τα εν λόγω μέσα μπορεί να είναι ευνοϊκότερα για τους δικαιούχους, τα μέτρα, οι διαδικασίες και τα μέτρα αποκατάστασης που προβλέπονται από την παρούσα οδηγία

εφαρμόζονται, σύμφωνα με το άρθρο 3, σε οποιαδήποτε προσβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας όπως προβλέπεται από την [ενωσιακή] νομοθεσία ή/και την εθνική νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους.»

- 10 Στο κεφάλαιο II της οδηγίας 2004/48, με τίτλο «Μέτρα, διαδικασίες και μέτρα αποκατάστασης», περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων το άρθρο 4 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητούν την εφαρμογή των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης», το οποίο έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν ως πρόσωπα που έχουν δικαίωμα να ζητούν την εφαρμογή των μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης του παρόντος κεφαλαίου:

- α) τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, σύμφωνα με τις διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας·
- β) κάθε άλλο πρόσωπο που έχει εξουσιοδοτηθεί να χρησιμοποιεί τα εν λόγω δικαιώματα, [...] εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές·
- γ) τους οργανισμούς διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές·
- δ) τους οργανισμούς προάσπισης επαγγελματικών συμφερόντων στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν τους δικαιούχους δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές.»

Το εσθονικό δίκαιο

- 11 Το άρθρο 3 του *tsiviilkohtumenetluse seadustik* (κώδικα πολιτικής δικονομίας) (RT I 2005, 26, 197), με τίτλο «Δικαίωμα προσφυγής στη δικαιοσύνη», προβλέπει, στην παράγραφο 2, τα εξής:

«Στις περιπτώσεις που προβλέπει ο νόμος, το δικαστήριο εξετάζει επίσης αστική υπόθεση όταν ενώπιόν του προσφεύγει πρόσωπο με σκοπό την προστασία δικαιώματος ή συμφέροντος τρίτου ή του κοινού, το οποίο μπορεί να θεωρηθεί ως προστατευόμενο από τον νόμο.»

- 12 Το άρθρο 60¹ του *kaubamärgiseadus* (νόμου για τα σήματα) (RT I 2002, 49, 308), με τίτλο «Εκπρόσωποι στις σχετικές με σήματα διαφορές», ορίζει, στην παράγραφο 2, τα εξής:

«Προς προστασία των δικαιωμάτων του, ο δικαιούχος σήματος μπορεί να εκπροσωπείται από εκπροσωπούντα δικαιούχους σημάτων οργανισμό με ικανότητα διαδίκου, του οποίου είναι μέλος.»

- 13 Το άρθρο 8 του *infoühiskonna teenuse seadus* (νόμου για τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας) (RT I 2004, 29, 191), με τίτλο «Περιορισμός της ευθύνης σε περίπτωση απλής μετάδοσης πληροφοριών και παροχής πρόσβασης σε δίκτυο επικοινωνίας διαθέσιμο στο κοινό», έχει ως εξής:

«1. Σε περίπτωση παροχής υπηρεσίας η οποία συνίσταται αποκλειστικά στη μετάδοση, σε δίκτυο επικοινωνίας διαθέσιμο στο κοινό, πληροφοριών παρεχόμενων από τον χρήστη της υπηρεσίας ή στην παροχή πρόσβασης στο δίκτυο επικοινωνίας που είναι διαθέσιμο στο κοινό, ο πάροχος υπηρεσιών δεν ευθύνεται για το περιεχόμενο των μεταδιδόμενων πληροφοριών [...]».

- 14 Το άρθρο 9 του νόμου αυτού, με τίτλο «Περιορισμός της ευθύνης σε περίπτωση αποθήκευσης δεδομένων σε κρυφή μνήμη (caching)», ορίζει τα εξής:

«Σε περίπτωση παροχής υπηρεσίας η οποία συνίσταται στη μετάδοση, σε δίκτυο επικοινωνίας διαθέσιμο στο κοινό, πληροφοριών παρεχόμενων από χρήστη, εάν η σχετική μέθοδος μετάδοσης προϋποθέτει, για τεχνικούς λόγους, ενδιάμεση αποθήκευση των πληροφοριών (“caching”) και η υπηρεσία αυτή έχει ως μοναδικό σκοπό να καταστήσει αποτελεσματικότερη τη μεταγενέστερη μετάδοση των πληροφοριών κατόπιν αιτήματος άλλων χρηστών, ο πάροχος δεν ευθύνεται όσον αφορά την αυτόματη, ενδιάμεση και προσωρινή αποθήκευση των πληροφοριών αυτών [...]».

- 15 Το άρθρο 10 του εν λόγω νόμου, με τίτλο «Περιορισμός της ευθύνης σε περίπτωση παροχής υπηρεσίας αποθήκευσης πληροφοριών», προβλέπει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«Σε περίπτωση παροχής υπηρεσίας η οποία συνίσταται στην αποθήκευση πληροφοριών παρεχόμενων από χρήστη της υπηρεσίας, ο πάροχος δεν ευθύνεται για το περιεχόμενο των πληροφοριών που αποθηκεύονται κατόπιν αιτήματος χρήστη της υπηρεσίας [...]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 16 Ο SNB-REACT είναι οργανισμός με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), σκοπός του οποίου είναι η συλλογική εκπροσώπηση δικαιούχων σημάτων.
- 17 Άσκησε ενώπιον του Harju Maakohtus (πρωτοδικείου του Harju, Εσθονία) αγωγή με την οποία ζήτησε να παύσει ο Deepak Mehta να προσβάλλει τα δικαιώματα δέκα μελών του εν λόγω οργανισμού, να μην τα προσβάλλει εκ νέου και να υποχρεωθεί να αποκαταστήσει τη ζημία που προκάλεσε.
- 18 Προς στήριξη της αγωγής αυτής, ο SNB-REACT εξέθεσε ότι ο Deepak Mehta είχε καταχωρίσει ονόματα τομέα διαδικτύου στα οποία χρησιμοποιούνταν παρανόμως σημεία πανομοιότυπα με σήματα που ανήκαν στα μέλη του SNB-REACT, καθώς και ιστοτόπους στους οποίους πωλούνταν παρανόμως εμπορεύματα που έφεραν τέτοια σημεία. Επιπλέον, ο SNB-REACT προέβαλε ότι ο Deepak Mehta ήταν κάτοχος των διευθύνσεων IP που αντιστοιχούσαν στα εν λόγω ονόματα τομέα και στους εν λόγω ιστοτόπους. Τέλος, υποστήριξε ότι την ευθύνη του Deepak Mehta ενεργοποίησε η παράνομη χρήση των επίμαχων σημείων στα εν λόγω ονόματα τομέα και στους εν λόγω ιστοτόπους, χρήση η οποία είχε περιέλθει επανειλημμένως σε γνώση του.
- 19 Αμυνόμενος, ο Deepak Mehta υποστήριξε ότι ούτε είχε καταχωρίσει τα ονόματα τομέα και τους ιστοτόπους που έθεσε υπό αμφισβήτηση ο SNB-REACT ούτε είχε χρησιμοποιήσει, με οποιονδήποτε τρόπο, σημεία πανομοιότυπα με σήματα των οποίων δικαιούχοι ήταν τα μέλη του οργανισμού αυτού. Επιπλέον, ενώ παραδέχθηκε ότι ήταν κάτοχος 38 000 διευθύνσεων IP, ανέφερε ότι είχε περιοριστεί στην εκμίσθωση των διευθύνσεων αυτών σε δύο εταιρίες που αποτελούσαν τρίτα μέρη. Τέλος, εξέθεσε ότι, λαμβανομένης υπόψη της δραστηριότητας αυτής, έπρεπε να θεωρηθεί αποκλειστικά ως φορέας παροχής πρόσβασης σε δίκτυο ηλεκτρονικών επικοινωνιών καθώς και ως φορέας μετάδοσης πληροφοριών.
- 20 Το Harju Maakohtus (πρωτοδικείο του Harju) απέρριψε την αγωγή του SNB-REACT εκτιμώντας, πρώτον, ότι ο SNB-REACT δεν ήταν εξουσιοδοτημένος να προσφύγει στη δικαιοσύνη για να ασκήσει, ιδίω ονόματι, αγωγή με αίτημα τον σεβασμό των δικαιωμάτων των μελών του και την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από την προσβολή των δικαιωμάτων αυτών. Συναφώς, το εν λόγω δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο SNB-REACT δεν είχε ο ίδιος δικαιώματα επί των σημάτων τα οποία αφορούσε η αγωγή του, ακολούθως δε έκρινε ότι το άρθρο 60¹, παράγραφος 2, του νόμου για τα σήματα έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οργανισμός όπως ο SNB-REACT δεν δικαιούνταν να προσφύγει στη δικαιοσύνη για σκοπό διαφορετικό από την εκπροσώπηση των μελών του.

- 21 Δεύτερον, το Harju Maakohtus (πρωτοδικείο του Harju) έκρινε ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ο SNB-REACT μπορούσε να αποδειχθεί ότι ο Deepak Mehta ήταν κάτοχος των διευθύνσεων IP που συνδέονταν, αφενός, με τα ονόματα τομέα διαδικτύου στα οποία χρησιμοποιούνταν παρανόμως σημεία πανομοιότυπα με τα σήματα που ανήκαν στα μέλη του οργανισμού αυτού και, αφετέρου, με τους ιστοτόπους μέσω των οποίων πωλούνταν παρανόμως εμπορεύματα που έφεραν τέτοια σημεία. Αντιθέτως, εκτίμησε ότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία δεν καταδείκνυαν ούτε ότι ο Deepak Mehta ήταν κάτοχος των εν λόγω ονομάτων τομέα και των εν λόγω ιστοτόπων ούτε ότι είχε χρησιμοποιήσει ο ίδιος παρανόμως τα επίμαχα σημεία. Βάσει των εκτιμήσεων αυτών, το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι η ευθύνη του Deepak Mehta δεν μπορούσε να θεμελιωθεί από την παράνομη δραστηριότητα των προσώπων που εκμεταλλεύονταν τα εν λόγω ονόματα τομέα και τους εν λόγω ιστοτόπους, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του νόμου για τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας.
- 22 Στο πλαίσιο της έφεσης που άσκησε ενώπιον του Tallinna Ringkonnakohtus (εφετείου του Ταλίν, Εσθονία), ο SNB-REACT υποστηρίζει, αφενός, ότι το άρθρο 60¹, παράγραφος 2, του νόμου για τα σήματα είναι δυνατόν να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή παρέχει τη δυνατότητα σε οργανισμό συλλογικής εκπροσώπησης να προσφύγει στη δικαιοσύνη για να ασκήσει, ιδίως ονόματι, αγωγή με σκοπό την προάσπιση των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των μελών του. Αφετέρου, εσφαλμένως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέκλεισε κάθε ευθύνη του Deepak Mehta λόγω των υπηρεσιών που παρείχε σε πρόσωπα τα οποία εκμεταλλεύονταν ονόματα τομέα και ιστοτόπους στο πλαίσιο δραστηριότητας διαδικτυακής πώλησης εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης. Συγκεκριμένα, ο περιορισμός της ευθύνης που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του νόμου για τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας ισχύει για τους παρόχους υπηρεσιών οι οποίοι έχουν απλώς ρόλο ουδέτερων διαμεσολαβητών, αλλά όχι για εκείνους οι οποίοι, όπως ο Deepak Mehta, γνωρίζουν την ύπαρξη περιπτώσεων προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και έχουν ενεργό ρόλο κατά τη διάπραξη της προσβολής αυτής.
- 23 Στην απόφασή του περί παραπομπής, το Tallinna Ringkonnakohtus (εφετείο του Ταλίν) αναφέρει ότι, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων αυτών και των αμφιβολιών του ως προς τη συμβατότητα του εσωτερικού δικαίου με το δίκαιο της Ένωσης, η έκδοση προδικαστικής απόφασης από το Δικαστήριο είναι, κατά τη γνώμη του, αναγκαία επί δύο σημείων.
- 24 Πρώτον, διερωτάται αν οργανισμός όπως ο SNB-REACT νομιμοποιείται να προσφύγει στη δικαιοσύνη για να ασκήσει, ιδίως ονόματι, αγωγή με σκοπό την προάσπιση των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των μελών του. Για τον λόγο αυτόν, καλεί το Δικαστήριο να ερμηνεύσει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48, προκειμένου να του παράσχει τη δυνατότητα να προσδιορίσει, έχοντας επίγνωση της κατάστασης, το περιεχόμενο, στην υπόθεση της κύριας δίκης, της διάταξης του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κώδικα πολιτικής δικονομίας σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 60¹, παράγραφος 2, του νόμου για τα σήματα.
- 25 Δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν μπορεί να θεμελιωθεί ευθύνη του Deepak Mehta, ακόμη και αν αυτός δεν έχει κάνει χρήση σημείων προσβάλλοντας τα δικαιώματα των μελών του SNB-REACT, καθόσον έχει παράσχει υπηρεσίες στα πρόσωπα που εκμεταλλεύονται τα ονόματα τομέα και τους ιστοτόπους όπου χρησιμοποιούνται παρανόμως τέτοια σημεία, εκμισθώνοντάς τους τις διευθύνσεις IP που κατέχει υπό συνθήκες οι οποίες τους παρέχουν τη δυνατότητα να ενεργούν ανωνύμως. Αναφέρει επίσης ότι η απάντηση στο ερώτημα αυτό εξαρτάται από την έννοια των άρθρων 12 έως 14 της οδηγίας 2000/31, τα οποία μεταφέρθηκαν στην εσωτερική έννομη τάξη με τα άρθρα 8 έως 10 του νόμου για τις υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας.

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tallinna Ringkonnakohtus (εφετείο του Ταλίν, Εσθονία) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας [2004/48] την έννοια ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αναγνωρίζουν τους οργανισμούς συλλογικής εκπροσωπήσεως δικαιούχων σημάτων ως πρόσωπα που έχουν δικαίωμα να ζητούν ιδίω ονόματι τη λήψη μέτρων αποκαταστάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων σημάτων σε περίπτωση προσβολής των σχετικών δικαιωμάτων καθώς και να ασκούν ενώπιον δικαστηρίου ιδίω ονόματι αγωγή για την προάσπιση των εν λόγω δικαιωμάτων;

2) Έχουν τα άρθρα 12, 13 και 14 της οδηγίας [2000/31] την έννοια ότι ως φορέας παροχής υπηρεσιών κατά τα άρθρα αυτά, επί του οποίου τυγχάνουν εφαρμογής οι προβλεπόμενες στις εν λόγω διατάξεις εξαιρέσεις από την ευθύνη, νοείται και ο φορέας παροχής υπηρεσίας συνιστάμενης στην καταχώριση διευθύνσεων πρωτοκόλλου διαδικτύου (διευθύνσεων IP), η οποία καθιστά δυνατή την ανώνυμη σύνδεση των διευθύνσεων IP με ονόματα τομέα (domains), καθώς και στην εκμίσθωση των εν λόγω διευθύνσεων IP;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

27 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αναγνωρίζουν σε οργανισμό συλλογικής εκπροσώπησης δικαιούχων σημάτων, όπως αυτός της κύριας δίκης, το δικαίωμα να ζητεί, ιδίω ονόματι, τη λήψη των προβλεπόμενων στην οδηγία αυτή μέτρων αποκατάστασης με σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων αυτών καθώς και να προσφεύγει στη δικαιοσύνη, ιδίω ονόματι, προβάλλοντας τα εν λόγω δικαιώματα.

28 Συναφώς, επισημαίνεται εξ αρχής ότι, ενώ το άρθρο 4, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/48 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν, σε κάθε περίπτωση, στους έχοντες δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας το δικαίωμα να ζητούν την εφαρμογή των μέτρων, των διαδικασιών και των μέτρων αποκατάστασης του κεφαλαίου II της οδηγίας αυτής, τα στοιχεία β' έως δ' του άρθρου 4 της οδηγίας διευκρινίζουν, και τα τρία, ότι τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν το ίδιο δικαίωμα σε άλλα πρόσωπα καθώς και σε συγκεκριμένους οργανισμούς μόνον εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές.

29 Ειδικότερα, κατά το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν το δικαίωμα αυτό στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στους οποίους αναγνωρίζεται συνήθως το δικαίωμα να εκπροσωπούν τους δικαιούχους, εφόσον το επιτρέπουν οι διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας και σύμφωνα με αυτές.

30 Λαμβανομένης υπόψη της διατύπωσης αυτής, πρέπει να διευκρινιστούν η έννοια και το περιεχόμενο των όρων «εφαρμοστέα νομοθεσία», αφενός, και «το επιτρέπουν», αφετέρου.

31 Όσον αφορά, καταρχάς, την κατ' άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 παραπομπή στην εφαρμοστέα νομοθεσία, η παραπομπή αυτή πρέπει να θεωρηθεί, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, της οδηγίας, ως αναφερόμενη τόσο στη σχετική εθνική νομοθεσία όσο και, ενδεχομένως, στη νομοθεσία της Ένωσης.

32 Όσον αφορά, περαιτέρω, το δεύτερο στοιχείο που μνημονεύεται στη σκέψη 30 της παρούσας απόφασης, επισημαίνεται ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει απεριόριστη διακριτική ευχέρεια στα κράτη μέλη να αναγνωρίζουν ή να

μην αναγνωρίζουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας το δικαίωμα να ζητούν, ιδίως ονόματι, τη λήψη των προβλεπόμενων στην οδηγία αυτή μέτρων αποκατάστασης με σκοπό την προστασία των εν λόγω δικαιωμάτων. Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία θα καθιστούσε άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας τη διάταξη αυτή, η οποία σκοπεύει στην εναρμόνιση των νομοθεσιών των κρατών μελών.

- 33 Εξάλλου, από την αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας 2004/48, υπό το πρίσμα της οποίας πρέπει να ερμηνεύεται η εν λόγω διάταξη, προκύπτει ότι, κατά τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης, τα πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητούν την εφαρμογή των προβλεπόμενων στην οδηγία αυτή μέτρων, διαδικασιών και μέτρων αποκατάστασης δεν θα πρέπει να είναι μόνον οι δικαιούχοι δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, αλλά και πρόσωπα με άμεσο συμφέρον προς προάσπιση των εν λόγω δικαιωμάτων καθώς και ικανότητα διαδίκου, εφόσον το επιτρέπει η εφαρμοστέα νομοθεσία και σύμφωνα με αυτήν. Επιπλέον, η εν λόγω αιτιολογική σκέψη αναφέρει ότι στη δεύτερη αυτή κατηγορία προσώπων μπορούν να περιλαμβάνονται οι επαγγελματικές οργανώσεις διαχείρισης των εν λόγω δικαιωμάτων ή προάσπισης των συλλογικών και ατομικών συμφερόντων τα οποία έχουν αναλάβει να προστατεύουν.
- 34 Επομένως, το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 18 της οδηγίας αυτής, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας στον οποίο έχει αναγνωριστεί το δικαίωμα εκπροσώπησης των δικαιούχων έχει, κατά την εθνική νομοθεσία, άμεσο συμφέρον προς προάσπιση των εν λόγω δικαιωμάτων, αφενός, και η νομοθεσία αυτή του αναγνωρίζει την ικανότητα διαδίκου, αφετέρου, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αναγνωρίζουν στον οργανισμό αυτόν το δικαίωμα να ζητεί την εφαρμογή των μέτρων, των διαδικασιών και των μέτρων αποκατάστασης που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία καθώς και να προσφεύγει στη δικαιοσύνη με σκοπό την προστασία των εν λόγω δικαιωμάτων.
- 35 Ως εκ τούτου, το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ότι, εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας ο οποίος εκπροσωπεί τους δικαιούχους διαθέτει, δυνάμει του εσωτερικού δικαίου, ικανότητα διαδίκου προκειμένου να προασπίσει τα εν λόγω δικαιώματα, η ίδια ικανότητα του αναγνωρίζεται ειδικώς προκειμένου να ζητήσει την εφαρμογή των μέτρων, των διαδικασιών και των μέτρων αποκατάστασης που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία.
- 36 Εάν η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται, τα κράτη μέλη δεν έχουν τέτοια υποχρέωση αναγνώρισης.
- 37 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής αναφέρει ότι η υπόθεση αφορά οργανισμό συλλογικής εκπροσώπησης δικαιούχων σημάτων.
- 38 Εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να κρίνει αν ένας τέτοιος οργανισμός έχει κατά την εθνική νομοθεσία άμεσο συμφέρον προς προάσπιση των εχόντων δικαίωμα επί σήματος τους οποίους εκπροσωπεί και αν η νομοθεσία αυτή του αναγνωρίζει την ικανότητα διαδίκου, περίπτωση στην οποία πρέπει να του αναγνωρίζεται το δικαίωμα να ζητεί την εφαρμογή των μέτρων, των διαδικασιών και των μέτρων αποκατάστασης που προβλέπονται στην οδηγία αυτή.
- 39 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48 έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αναγνωρίζουν σε οργανισμό συλλογικής εκπροσώπησης δικαιούχων σημάτων, όπως αυτός της κύριας δίκης, το δικαίωμα να ζητεί, ιδίως ονόματι, τη λήψη των προβλεπόμενων στην οδηγία αυτή μέτρων αποκατάστασης με σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων αυτών καθώς και να προσφεύγει στη δικαιοσύνη, ιδίως ονόματι, προβάλλοντας τα εν λόγω δικαιώματα, υπό την προϋπόθεση ότι ο οργανισμός αυτός έχει, κατά την εθνική νομοθεσία, άμεσο συμφέρον προς προάσπιση των εν λόγω δικαιωμάτων και η νομοθεσία αυτή του αναγνωρίζει, προς τούτο, την ικανότητα διαδίκου, καταστάσεις τις οποίες εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

- 40 Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν τα άρθρα 12 έως 14 της οδηγίας 2000/31 έχουν την έννοια ότι οι προβλεπόμενοι σε αυτά περιορισμοί της ευθύνης εφαρμόζονται σε πάροχο, όπως αυτός της κύριας δίκης, ο οποίος παρέχει υπηρεσία εκμίσθωσης και καταχώρισης διευθύνσεων IP που καθιστά δυνατή την ανώνυμη χρήση ονομάτων τομέα διαδικτύου.
- 41 Συναφώς, τόσο από τον τίτλο της οδηγίας 2000/31 όσο και, ειδικότερα, από το γράμμα του άρθρου 12, παράγραφος 1, του άρθρου 13, παράγραφος 1, και του άρθρου 14, παράγραφος 1, της οδηγίας προκύπτει ότι οι τρεις αυτές διατάξεις εφαρμόζονται σε περίπτωση παροχής υπηρεσίας στο πλαίσιο της κοινωνίας της πληροφορίας.
- 42 Ο νομοθέτης της Ένωσης όρισε την έννοια της «υπηρεσίας της κοινωνίας της πληροφορίας» ως περιλαμβάνουσα τις υπηρεσίες που παρέχονται εξ αποστάσεως, μέσω εξοπλισμών ηλεκτρονικής επεξεργασίας και αποθήκευσης δεδομένων, κατόπιν ατομικού αιτήματος του αποδέκτη των υπηρεσιών και, συνήθως, έναντι αμοιβής (απόφαση της 23ης Μαρτίου 2010, Google France και Google, C-236/08 έως C-238/08, EU:C:2010:159, σκέψη 110). Επιπλέον, και όπως συνάγεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια αυτή περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις υπηρεσίες που συμβάλλουν ώστε να καταστεί δυνατή η σύνδεση των προσώπων που ασκούν δραστηριότητα διαδικτυακής πώλησης με τους πελάτες τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, L'Oréal κ.λπ., C-324/09, EU:C:2011:474, σκέψη 109). Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Δικαστήριο δεν διαθέτει επαρκή στοιχεία για να κρίνει αν η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης υπηρεσία εμπίπτει στην εν λόγω έννοια, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν συντρέχει τέτοια περίπτωση.
- 43 Σε περίπτωση παροχής τέτοιας υπηρεσίας, πρέπει να εκτιμηθεί αν οι περιορισμοί της ευθύνης που προβλέπονται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, στο άρθρο 13, παράγραφος 1, και στο άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 εφαρμόζονται στον πάροχο της υπηρεσίας αυτής.
- 44 Προς τούτο, είναι αναγκαίο, καταρχάς, να προσδιοριστεί η διάταξη στην οποία εμπίπτει η σχετική υπηρεσία και, για τον σκοπό αυτόν, να εκτιμηθεί αν η εν λόγω υπηρεσία αποτελεί, βάσει των χαρακτηριστικών της, υπηρεσία απλής μετάδοσης («mere conduit»), υπηρεσία αποθήκευσης σε κρυφή μνήμη («caching») ή υπηρεσία φιλοξενίας.
- 45 Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, πρέπει να εξακριβωθεί ακολούθως αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που αφορούν συγκεκριμένα την επίμαχη κατηγορία υπηρεσιών, όπως οι προϋποθέσεις αυτές καθορίζονται, κατά περίπτωση, στο άρθρο 12, παράγραφος 1, στο άρθρο 13, παράγραφος 1, ή στο άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31.
- 46 Ωστόσο, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το υποβληθέν ερώτημα δεν σκοπεί στη λήψη συμπληρωματικών διευκρινίσεων ως προς την ερμηνεία των προϋποθέσεων που καθορίζονται στις δύο προηγούμενες σκέψεις της παρούσας απόφασης, αλλά αφορά μόνο τα κριτήρια βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί αν υπηρεσία όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης έχει αμιγώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό χαρακτήρα.
- 47 Συναφώς, τέλος, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 12, παράγραφος 1, το άρθρο 13, παράγραφος 1, και το άρθρο 14, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/31 πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 42 της οδηγίας αυτής, από την οποία προκύπτει ότι οι εξαιρέσεις σε θέματα ευθύνης που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία καλύπτουν μόνο τις περιπτώσεις όπου η δραστηριότητα την οποία ασκούν οι πάροχοι υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας έχει χαρακτήρα αμιγώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό, γεγονός που συνεπάγεται ότι οι πάροχοι αυτοί ούτε γνωρίζουν ούτε ελέγχουν τις πληροφορίες που μεταδίδονται ή αποθηκεύονται από τα πρόσωπα στα οποία παρέχουν τις υπηρεσίες τους (αποφάσεις της 23ης Μαρτίου 2010, Google France και Google, C-236/08 έως C-238/08, EU:C:2010:159, σκέψη 113, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, σκέψη 62).

- 48 Αντιθέτως, οι εν λόγω περιορισμοί της ευθύνης δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση κατά την οποία πάροχος υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας έχει ενεργό ρόλο, παρέχοντας τη δυνατότητα στους πελάτες του να βελτιστοποιήσουν τη δραστηριότητα διαδικτυακής πώλησης που ασκούν (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, L'Oréal κ.λπ., C-324/09, EU:C:2011:474, σκέψεις 113, 116 και 123 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 49 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής αναφέρει ότι ο επίμαχος στην υπόθεση της κύριας δίκης πάροχος παρέχει υπηρεσία εκμίσθωσης και καταχώρισης διευθύνσεων IP η οποία παρέχει τη δυνατότητα στους πελάτες του να χρησιμοποιούν ανωνύμως ονόματα τομέα και ιστοτόπους.
- 50 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, υπό το πρίσμα όλων των σχετικών πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων, αν ένας τέτοιος πάροχος ούτε γνωρίζει ούτε ελέγχει τις πληροφορίες που μεταδίδονται ή αποθηκεύονται από τους πελάτες του και αν δεν έχει ενεργό ρόλο παρέχοντας τη δυνατότητα στους πελάτες του να βελτιστοποιήσουν τη δραστηριότητα διαδικτυακής πώλησης που ασκούν.
- 51 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι το αιτούν δικαστήριο, εάν καταλήξει μετά την εξέταση που θα πραγματοποιήσει στο συμπέρασμα ότι η δραστηριότητα του επίμαχου στην υπόθεση της κύριας δίκης παρόχου μπορεί να τύχει των περιορισμών της ευθύνης που μνημονεύονται στη σκέψη 43 της παρούσας απόφασης, θα έχει τη δυνατότητα, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 3, το άρθρο 13, παράγραφος 2, και το άρθρο 14, παράγραφος 3, της οδηγίας 2000/31, να απευθύνει στον ενδιαφερόμενο, εφόσον έχει αποδειχθεί επαρκώς η ύπαρξη προσβολής ή κινδύνου προσβολής δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, στοχευμένη διαταγή η οποία θα σκοπεί στην παύση της προσβολής αυτής ή στην αποτροπή του κινδύνου αυτού (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, σκέψεις 77, 78 και 94).
- 52 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 12 έως 14 της οδηγίας 2000/31 έχουν την έννοια ότι οι προβλεπόμενοι σε αυτά περιορισμοί της ευθύνης εφαρμόζονται σε πάροχο, όπως αυτός της κύριας δίκης, ο οποίος παρέχει υπηρεσία εκμίσθωσης και καταχώρισης διευθύνσεων IP που καθιστά δυνατή την ανώνυμη χρήση ονομάτων τομέα διαδικτύου, υπό την προϋπόθεση ότι η υπηρεσία αυτή εμπίπτει σε μία από τις προβλεπόμενες στα εν λόγω άρθρα κατηγορίες υπηρεσιών και πληροί όλες τις σχετικές προϋποθέσεις, στον βαθμό που, αφενός, η δραστηριότητα ενός τέτοιου παρόχου έχει χαρακτήρα αμιγώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό, γεγονός που συνεπάγεται ότι ο πάροχος ούτε γνωρίζει ούτε ελέγχει τις πληροφορίες που μεταδίδονται ή αποθηκεύονται από τους πελάτες του, και, αφετέρου, ο πάροχος δεν έχει ενεργό ρόλο παρέχοντας τη δυνατότητα στους πελάτες του να βελτιστοποιήσουν τη δραστηριότητα διαδικτυακής πώλησης που ασκούν, καταστάσεις τις οποίες εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 53 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 4, στοιχείο γ', της οδηγίας 2004/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αναγνωρίζουν σε οργανισμό συλλογικής εκπροσώπησης δικαιούχων σημάτων, όπως ο επίμαχος στην υπόθεση της κύριας δίκης, το δικαίωμα να ζητεί, ιδίως ονόματι, την εφαρμογή των προβλεπόμενων στην οδηγία αυτή μέτρων αποκατάστασης με σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων

αυτών καθώς και να προσφεύγει στη δικαιοσύνη, ιδίως ονόματι, προβάλλοντας τα εν λόγω δικαιώματα, υπό την προϋπόθεση ότι ο οργανισμός αυτός έχει, κατά την εθνική νομοθεσία, άμεσο συμφέρον προς προάσπιση των εν λόγω δικαιωμάτων και η νομοθεσία αυτή του αναγνωρίζει, προς τούτο, την ικανότητα διαδικού, καταστάσεις τις οποίες εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

- 2) Τα άρθρα 12 έως 14 της οδηγίας 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά («οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο»), έχουν την έννοια ότι οι προβλεπόμενοι σε αυτά περιορισμοί της ευθύνης εφαρμόζονται σε πάροχο, όπως αυτός της κύριας δίκης, ο οποίος παρέχει υπηρεσία εκμίσθωσης και καταχώρισης διευθύνσεων IP που καθιστά δυνατή την ανώνυμη χρήση ονομάτων τομέα διαδικτύου, υπό την προϋπόθεση ότι η υπηρεσία αυτή εμπίπτει σε μία από τις προβλεπόμενες στα εν λόγω άρθρα κατηγορίες υπηρεσιών και πληροί όλες τις σχετικές προϋποθέσεις, στον βαθμό που, αφενός, η δραστηριότητα ενός τέτοιου παρόχου έχει χαρακτήρα αμιγώς τεχνικό, αυτόματο και παθητικό, γεγονός που συνεπάγεται ότι ο πάροχος ούτε γνωρίζει ούτε ελέγχει τις πληροφορίες που μεταδίδονται ή αποθηκεύονται από τους πελάτες του, και, αφετέρου, ο πάροχος δεν έχει ενεργό ρόλο παρέχοντας τη δυνατότητα στους πελάτες του να βελτιστοποιήσουν τη δραστηριότητα διαδικτυακής πώλησης που ασκούν, καταστάσεις τις οποίες εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

(υπογραφές)